

Thoảng

Thỉnh thoảng, anh tự hỏi bây giờ Minh như thế nào rồi. Cô ấy đã có ai hay chưa? Hay là cô ấy đã có chồng rồi cũng nên, hoặc là đang cặp kè với một tay nhà giàu lắm tiền nào đó chẳng?

Anh luôn có cảm giác bồi hồi mỗi khi đứng trước biển, lần nào cũng vậy và đêm nay cũng vậy. Sau khi đã kết thúc vai trò người dẫn chương trình của live show Chung Một Tấm Lòng cho quỹ trẻ em nghèo ở miền Trung, thay vì anh sẽ ở lại để dự tiệc cùng mọi người trong đoàn theo lời mời của bác chủ tịch tỉnh thì anh lại xin về khách sạn nghỉ trước với lý do cảm thấy không được khoẻ vì chuyến bay quá vội từ Sài Gòn vào lúc sáng.

Nhưng khi đã về đến khách sạn rồi, anh lại không tài nào chợp mắt được. Điện thoại của anh thì cứ rung liên tục, màn hình đồn dập hiện ra những tin nhắn của Liên - vợ sắp cưới của anh và anh đã phớt lờ với nó, nhòm dậy kéo chiếc áo khoác da đang mắc hờ trên lưng ghế bành, rời khỏi khách sạn, đi thẳng về phía bờ biển.

Anh và Liên quen và yêu nhau đã gần được một năm. Ở một khía cạnh nào đó, anh thấy mình là một gã trai may mắn. Anh có công việc ổn định, gia đình hạnh phúc, bạn gái xinh đẹp và trong tương lai không xa nữa, cô ấy sẽ là vợ anh.

Nghe có vẻ như sẽ có vài tỷ người cô đơn và thiếu may mắn trên thế giới này sẽ phải ganh tị với anh vì những điều anh đang có. Thế nhưng dường như, đâu đó trong đôi mắt của người đàn ông hai mươi chín ấy, đâu đó, điều gì đó...một sự nhớ nhung, một cái nhìn đầy bồi hồi ra ngoài mặt biển đen mênh mông trong một đêm biển miền Trung nhiều gió.

*

Anh chưa bao giờ quên được Minh. Cô gái có cái nhìn bừng bừng, một nụ cười tít cả hai mắt, tươi sáng như một đoá mặt trời trước ánh bình minh và một làn da mịn mà rám nắng đầy mạnh mẽ. Cô gái của mối tình cuồng nhiệt anh đã có ở cái tuổi hai mươi, khờ dại, vụng về, mơ mộng...

Làm sao anh quên được Minh với những kỉ niệm trên bờ một bờ cát vàng đầy nắng và sóng, đầy tiếng cô khúc khích cười, chạy miệt mài đuổi theo cô trước những trò nghịch phá của cô. Làm sao anh quên được cảm giác được đeo cô trên lưng đi giữa những con sóng, giữa những tháng ngày quá đôi yêu đương ngọt ngào. Và làm sao anh quên được nét mặt đó, đôi mắt đó, nét mặt đau đớn căm giận khi cô gặp lại anh trong một quán bar, khi anh đang đi cùng Liên, đôi mắt đầy nỗi muộn phiền và thất vọng của một cô gái vốn dĩ đã có một đôi mắt rất buồn.

Thình thoảng, anh tự hỏi bây giờ Minh như thế nào rồi. Cô ấy đã có ai hay chưa? Hay là cô ấy đã có chồng rồi cũng nên, hoặc là đang cặp kè với một tay nhà giàu lắm tiền nào đó chẳng? Đó chẳng phải là sự lựa chọn mà cô vẫn thường hay nói với anh về tính thực dụng của cô sao? Không, hoặc là cô ấy chẳng có ai cả, cô ấy vẫn một mình. Mà không, người như cô ấy thì làm sao có thể một mình? Nhưng nếu cô ấy vẫn một mình thì sao? Có bao giờ cô ấy nhớ đến anh không? Có bao giờ cô ấy nhớ về anh như anh vẫn luôn bồi hồi về cô ấy? Hay cô ấy đã quên? Hay anh cũng đã nhạt nhòa như một ai đó đã ngang qua cuộc đời cô?

Anh luôn có những câu hỏi lung tung như thế nhưng chưa bao giờ anh dám đi tìm câu trả lời cho mình dù số điện thoại của Minh vẫn trong máy anh, mà chẳng biết chừng Minh đã chẳng còn dùng số đó nữa... Anh luôn tự nhủ và rồi một ngày, không biết anh đã nghĩ thế nào, anh xoá tên Bảo Minh ra khỏi danh bạ của mình.

Cô không phải mối tình đầu tiên của anh, vì trước đó, anh đã hẹn hò cùng vài người, khá lâu hơn cả cô. Nhưng có thể nói cô là cô gái duy nhất khiến anh rung mình mỗi khi gặp lại vài điều gì đó xướt lại những tháng ngày yêu đương cùng cô trong quá khứ. Cô là cô gái lạ lùng duy nhất anh gặp. Bản tính cô vốn không tốt nhưng Bảo Minh là một cô gái luôn biết tiết chế mọi thứ. Cô luôn nói dối vài thứ trong câu chuyện của mình mà chính cô cũng không thể hiểu vì lý do gì và đó cũng là một phần lý do anh và cô chia tay nhưng với anh, cô luôn là một cô gái tốt. Luôn luôn và sẽ mãi mãi với anh là như thế...

*

Tình cờ, anh tìm lại được quyển sổ tay của anh và cô trước ngày cưới của anh

vài ngày, khi anh đang dọn dẹp phòng để chuẩn bị cho đêm tân hôn của mình. Quyển sổ nằm im lìm trong một chiếc thùng cát tông cùng với một chiếc sơ-mi sọc caro màu lam cùng với một con chó mắt lồi và một con mèo bông mông bụi. Những thứ mà anh đã nhờ mẹ xếp lại và đem để nó sâu vào trong một góc tủ ít dùng đến.

Trong quyển sổ, gương mặt cô vẫn rạng ngời như một bông hoa mặt trời trước ánh bình minh... Anh tìm được lại số điện thoại của cô cũng trong thùng cát tông ấy. Và anh đã bấm liều gọi thử cho nó. Thật kì diệu, số điện thoại vẫn đổ chuông. Tim anh như nhảy lung tung trong lồng ngực khi những hồi chuông kia ngân dài và rồi đầu dây bên kia cũng bắt máy.

- Alo! - Giọng ai đó, hình như là trẻ con.

- Alo! Ai đó? - Alo ai đó, Bé Xíu nghe máy nè!

- Alo... - Anh chậm rãi bắt máy

- Alo, ai đó? Chú là ai? Chú là bạn của mẹ con phải không? Chú kiếm mẹ con hả? Chú tên gì? Mẹ con đang nấu ăn cho con.. Alo, chú ơi, chú đâu rồi? Ủa, sao mà kì quá vậy nè? Sao chú cúp máy rồi? Alo...?

Anh đã cúp máy.

- Ai gọi cho mami vậy con? - Cô từ trong bếp bước ra, đến bên con đưa con gái bé bỏng của mình và kéo nó vào lòng.

- Có chú nào đó gọi cho mẹ mà hồng chịu nói gì hết trơn á!

- Đâu? Đưa máy mẹ xem?

Cô lạng người khi thấy số của anh... Ba năm rồi nhưng cô đâu có quên. Cô mất đi vài giây ngỡ ngàng rồi buông máy xuống mặt bàn.

- Chắc người ta nhầm số thôi con gái! Giờ, hai mẹ con mình vào bàn ăn cơm nha! Hôm nay mẹ có nấu món con thích nè...

*

Anh cúp máy là vì anh chợt thấy nhói ngực, vậy ra cô đã có chồng, đã có con... Vậy ra...

Cô không gọi lại dù cô biết đó là anh. Cô còn biết anh sắp lấy vợ. Và có nhiều điều cô biết mà anh sẽ không bao giờ biết... Ba năm rồi, con của anh đã được ba tuổi rồi.